

Paholaisen
pelikirja

K. K. SALMI

Paholaisen pelikirja

© 2026 K. K. Salmi

Kustannustoimitus: K. K. Salmi
Kannen suunnittelu: K. K. Salmi

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-2891-1

1

Turistibussi rullasi pitkin rautatien ylittävää siltaa kohti Lahden Hennalaa ja siellä sijaitsevaa entistä kasarmialuetta. Sen kyydissä matkusti kymmenittäin maahan juuri saapuneita pakolaisia, jotka olivat vain tunteja aiemmin saapuneet Ruotsista Suomen puolelle tultuaan Tornio-Haaparanta -rajanylityspaikan läpi. Uutinen pakolaisten saapumisesta oli kiirinyt kulovalkean lailla ja Hennalassa bussia vastassa olikin jo ryhmä, jonka mielestä kyse ei ollut maahanmuuttajista, vaan maahantunkeutujista. Tällöin elettiin syksyä vuonna 2015, ja Lähi-Idän tilanteen vuoksi sotaa pakoon lähteneitä ihmisiä alkoi vyöryä Suomeen. Siksi Lahden Hennalaan oltiinkin alettu pikavauhtia valmistelemaan vastaanottokeskusta heitä varten.

Vaikka bussi ei ollut ehtinyt kunnolla edes määränpäähänsä, tieto sen saapumisesta Lahteen myöhään illalla oli jo lähes kaikkien tiedossa. Sen kulkua oli seurattu valtamedioita myöten. Vaaran merkit roikkuivat ilmassa. Vastaanottokeskuksen pihalla bussia vastassa oli tuimailmeinen joukko, joka ei vähimmässäkään määrin ollut pitänyt kuulemistaan uutisista. Osa odottajista oli noukkinut maasta irtonaisia kivenmurikoita tai jopa tiiliskiviä, joita oli lojunut ympäristössä työmaan jäljiltä. Kädessä tuli olla jotain kovaa ja painavaa – mitä vain, millä saapuvaa bussia voisi heittää. Vastaanottajien joukossa nähtiin jopa valkoiseen lakanaan pukeutunut hahmo, jonka suippoon huppuun oli leikattu silmänreiät. Kartiomainen päähine ulottui korkealle pään yläpuolelle. Asun viesti ei jättänyt arvailuille varaa: ”Te ette ole tänne tervetulleita! Häipykää pois maastamme!”

Viimein bussi kaarsi vastaanottokeskuksen pihalle. Se oli ollut lähes täynnä ja sen matkustajat olivat rätiväsyneitä. He olivat varmasti odottaneet pääsevänsä kohta jo hiukan lepäämään, mutta se tulisi jäämään haaveeksi. Ensimmäiset kivet alkoivat takoa bussin ikkunoita ja kylkiä heti sen ilmestyttyä mutkan takaa piha-alueelle. Auto selvisi ihme kyllä ehjänä ensimmäisestä hyökkäysaallost.

Hyökkääjien raskas kalusto astui kuitenkin heti palvelukseen; pesäpallomailat ja rautaputket alkoivat viuhua. Kun pauke ja rummutus oli kovimmillaan, ikkunalasias ja peltiä meni ruttuun koko bussin mitalta. Vihaiset huudot vastaanottokeskuksen pihalla kannustivat hyökkääjiä yhä tarmokkaampaan ilkeilyyn ja näiden päämääränä tuntui olevan vain mahdollisimman suuri tuho. Ja siinä tuo joukkio onnistui hyvin linja-auton kolhiinnuttua lähes käyttökelvottomaksi.

Viimein poliisi ennätti paikalle ja sai hajotettua bussin ympärillä riehuneen väkijoukon. Kiinniottoja ja pidätyksiä tehtiin. Ambulansseja saapui ja matkalaisten haavoja paikkailtiin. Kukaan ei onneksi loukkaantunut vakavasti ja kaikki pintapuoliset vammat saatiin pian hoidettua.

Kahakan jälkeen pihamaa näytti siltä kuin sinne olisi iskenyt pommi, vaikkakaan nyt ei pitänyt olla mikään sotatila. Vai oliko sitenkin? Ainakin hyvin vahvasti alkoi vaikuttaa siltä.

Suomalaiset vastaan muukalaiset.

Eräs noin kolmekymmentäviisivuotias kovakuntoisen näköinen mies seurasi tapahtumia etäältä. Tämä oli koiransa kanssa iltalenkillä. Mies ja koira eivät missään vaiheessa astuneet entisen kasarmien alueelle, mutta olivat jääneet kuitenkin portin pieleen seuraamaan menossa olevaa näytelmää. Jos heidän näkemänsä tapahtumat olisivat olleet jonkinlainen teatteriesitys, olisi tuo kaksikko ollut paraatipaikoilla.

Ensimmäisten hälytysajoneuvojen saavuttua alueelle, mies koirineen oli huomaamatta kadonnut. Kaksikko oli lähtenyt jatkamaan matkaansa kohti läheistä hienoa omakotitaloa, jonka mies omisti. Näillä ei ollut ollut mitään syytä jäädä tientukkeeksi.

Lähestyessään taloaan mies pudisteli äskeisille tapahtumille päätä samalla kun hänen suuri saksanpaimenkoiransa yritti vetää häntä alituisen pois tasapainosta. Mies oli kouluttanut koiransa kuitenkin erinomaisen hyvin ja se totteli isäntänsä pienimpiäkin käskyjä, joten paluumatka sujui ilman kommelluksia.

Päästyään kotipihalle, koira halusi selvästikin jäädä vielä ulos lelujensa pariin, joten mies kytki sen pitkään ketjuun ennen sisälle astumistaan. Kun pihalle johtava portti oli kiinni ja koira kytkettynä ketjuunsa, se pystyi syöksymään esteettä pihan jokaiseen kolkkaan vain sekunneissa. Tyhmempikin murtovaras tajuaisi järeän portin läpi vilkaistuaan, että tähän taloon ei ollut mitään asiaa, ellei halunnut vammautua loppuiäkseen.

Mies oli tyytyväinen. Koira oli suonut hänelle hetken omaa rauhaa päästäkseen pohtimaan juuri nähtyä tilannetta. Kohta hän kirjoittaisi mietteensä ylös päiväkirjoihinsa, joita oli pitänyt melkein koko ikänsä. Mies oli oppinut tämän tavan hollantilaiselta isältään, joka oli ollut omassa elämässään järjestelmällisyyden perikuva ja pojalleen suuri sankari. Miehestä itsestäänkin oli kasvanut isänsä tavoin hyvin kurinalainen ja järjestelmällinen.

Äiti puolestaan oli puhdasverinen suomalainen. Aikoinaan tätä olisi voinut helposti luulla jopa alkuperäiseksi Elovena-tytöksi kullankeltaisine kutreineen ja vaaleine ihoineen, niin perinteikkään kaunis suomalainen nainen tämä oli joskus ollut. Äitinsä kautta mies tunsikin olevansa täysin suomalainen aivan viimeistä solua myöten, ja jos joku olisi erehtynyt väittämään miehen olevan jokin puolisuomalainen, olisi sanoja saattanut pian joutua katumaan sanomisiaan.

Suvun käytössä oli paljon vanhaa rahaa, joten miehen koko elämä oli valmiiksi turvattu. Mutta hän ei ollut koskaan ottanut tätä

seikkaa kevyesti, vaan oli alituisen kehitellyt erilaisia tapoja lisätä omaisuuttaan. Erilaisten liiketoimien ja järkevien sijoitusten avulla hän oli onnistunutkin siinä erinomaisen hyvin.

Päästyään talonsa rauhaan, mies oli astellut työhuoneeseensa avatakseen nurkkaan sijoitetun järeän kassakaapin. Sen turvassa oli monenlaisia aarteita, jotka eivät olleet mitenkään järin arvokkaita, ainakaan rahallisesti. Miehelle itselleen tuon kaapin sisältö oli kuitenkin korvaamaton. Arvokkaimmat asiat kaapissa olivat päiväkirjat, joita mies ja hänen isänsä olivat kauan kirjoittaneet. Ne olivat hyvin vanhoja, paksulla värjätyllä nahalla päällystettyjä kirjasia, ja isä oli aikoinaan hankkinut niitä läjäpäin heidän käyttöönsä. Mies nappasi erään pinon päältä yhden. Sen kannessa olevalle valkoiselle alueelle oli kirjoitettu hänen oma nimensä: Finn Julian De Vries.

Isän päiväkirjat olivat omissa pinoissaan. Yksi miehen lempiharrastuksista olikin lukea tämän kirjoituksia yhä uudestaan ja uudestaan. He olivat jakaneet täydellisesti samanlaisen ideologian, ja hänelle isän kirjoittamat päiväkirjat olivat kuin raamattu. Lukiessaan isänsä kirjoituksia, mies tunsu oppivansa tältä jotain uutta vielä nykyäänkin, vaikka tämä oli ollut kuolleena jo pitkät ajat.

Isä oli ollut vankka kansallissosialismin kannattaja, ja aate oli siirtynyt myös poikaan jo hyvin nuorella iällä. Aikoinaan, ollessaan pieni poika, tämä oli huomionut, kuinka katukuvaan oli yhtäkkiä alkanut ilmestyä ihonväriltään tummia ihmisiä. Mutta tuolloin heitä ei ollut näkynyt paljoa, eikä hänen mielestään heistä ollut koskaan ollut mitään haittaa. Isä ei ollut vielä tuolloin kertonut pojalleen omia mielipiteitään näistä muukalaisista, mutta eräänä päivänä isä oli lopulta kutsunut poikansa luokseen ja aloittanut istunnon. Poika oli jäänyt heti isänsä pauloihin, kun tämä oli alkanut kertomaan hänelle syvällä äänellään hyviä perusteluja sille, miksi oli huono ajatus siirrellä ihmisiä pois alkuperäisiltä asuinalueiltaan asutettavaksi vieraisiin maihin ja kulttuureihin. Hän kertoili, millaisia ongelmia sellaisesta väistämättä syntyisi. Lista jatkui loputtomiin. Poika oli usein

todennut itseksensä, että isä ei ollut tainnut koskaan päästä edes lähellekään listansa loppua, ennen kuin heidän kulloinenkin yhteinen aikansa oli päättynyt.

Istunnot olivat jatkuneet aina siihen asti, kunnes isän oli nujertanut pitkäaikainen sairaus. Tuolloin hänen poikansa oli ollut vasta nuori aikuinen. Kaksikko oli ehtinyt kuitenkin siihen mennessä luoda jo oman käsityksensä ihanneyhteiskunnasta. Isän vielä eläessä, heidän tarkoituksenaan oli ollut alkaa luomaan jotain konkreettista. Tuolloin isä oli ollut vielä tarmokas tyylikkäästi ikääntynyt herrasmies.

Kaksikko oli ehtinyt alkaa jo hiukan tähyilemään politiikan suuntaan. He eivät olleet tuolloin vielä keksineet tapaa millä edetä, mutta isä oli ollut valmis laittamaan kiinni huikeita rahasummia oikean poliittisen päämäärän edistämiseksi, jos sellainen projekti olisi ehditty saada alulle. Luonnon oma kulku ehti kuitenkin väliin pahanlaatuisen syövän muodossa ja vei lopulta nopeasti aiemmin hyvissä voimissa olleen ikämiehen.

Jäätyään suremaan isäänsä ja hänelle läheisintä ihmistä koko maailmassa, menetti nuori mies nopeasti kiinnostuksensa politiikkaan. Hän erkaantui myös hieman suomalaisesta äidistään, joka oli jostain syystä jäänyt hänelle muutenkin hiukan etäiseksi. Saatuaan muhkean perintönsä, tämä oli heti halunnut ostaa oman talon päästäkseen viimeinkin täysin omilleen.

Napattuaan päiväkirjansa kassakaapista mies lähti kohti moitteettomassa järjestyksessä olevaa työpöytänsä ja istahti alas kirkkaan luvun ääreen. Aukaistuaan kirjan hän etsi siitä puhtaan sivun, nappasi mustekynän telineestä ja alkoi kirjoittaa.

24.9.2015

Tänään oli vilkas päivä. Olin saanut tietooni, että lähelläni olevaa entistä kasarmia on valmisteltu vastaanottokeskukseksi Lähi-Itäläisiä pakolaisia varten. Heidän oli ilmeisesti tarkoitus saapua tänään kohteeseen. Uutinen sai vahvistusta, kun aamulla radiossa sanottiin, että eräs pakolaisia kuljettaneista busseista oli ylittänyt rajan Haaparanta-Tornio-ylityspisteellä Suomen puolelle ja että se olisi paraikaa matkalla etelän suuntaan. Oli mahdollista, että se saapuisi tänne, saatana vieköön juuri minun naapurustooni. Oli siis pakko lähteä toteamaan tilanne paikan päälle, joten lähdimme illalla pitkälle lenkille Alfin kanssa. Jos nuo maamme tunkeutuvat ihmiset todella tulisivat tänne minun kulmilleni, niin halusin Alfin rekisteröivän heidän hajunsa. Alf oppisi takuuvarmasti uusia temppuja, jos heidän kanssaan myöhemmin tulisi minkäänlaisia ongelmia. Sainkin pian huomata, että pelkoni osoittautui todeksi. Olimme aikamme lenkeilleet vanhan kasarmin ympäristössä, kun näin bussin, joka lipui hitaasti kohti sen portteja. Onneksi paikalla oli kookas joukko meikäläisiä ottamassa porukkaa vastaan. Nämä tänne tunkevat saivat huomata, että tänne ei tultaisi ihan noin vain. Itse pysyin kauempana. En halunnut, että Alf innostuisi liikoja. Se painaa jo melkein aikuisen miehen verran ja osaa hyvin haistaa ikävyydet. Sen vainu olisi voinut saattaa meidät isoihin ongelmiin.

Tästä illasta jäi paljon ajateltavaa, enkä todellakaan aio jättää asiaa tähän. Se touhu, mitä kasarmin pihalla tänään tapahtui, ei välttämättä ole paras ratkaisu siihen, miten tähän ongelmaan tulisi suhtautua. Asioidin voi vaikuttaa muutoinkin kuin väkivalloin. Päinvastoin, olisi saatava joitain todellisia ja pysyviä muutoksia aikaan saadaksemme tuon ongelmallisen porukan häädettyä maastamme. Jos isä olisi tänä päivänä elossa, hän olisi varmasti käskenyt minun alkaa tekemään asioille joitain.

Mies jätti kirjan auki ja musteen kuivumaan. Ajatuksia voisi tulla kohta lisääkin. Hän tunsu olonsa kuitenkin jo väsyneeksi, joten olisi varmaan paras vain mennä ottamaan kunnon yöunet. Väsyneenä ajatukset eivät tulisi ulos, vaikka kuinka väkisin potkisi. Kohta mies alkoi hekottaa juuri keksimälleen analogialle. *Väkisin potkimalla ulos...* Mieleen oli yhtäkkiä piirtynyt kuva suurista maihinnoususaappaista ja noista naapurustoon vastikään bussilla saapuneista pakolaisista.

Hän vakavoitui kuitenkin nopeasti. Kunnon lepo olisi nyt tarpeen. Alf (lyhennys varsinaisesta nimestä Adolf) pitäisi pian hakea sisälle. Vaikka koiralla oli mitä upein koppi ulkona, Alf halusi miltei aina nukkua isännän kanssa samassa huoneessa. Mies antoi tämän ilomieli tapahtua kaksikon hitsauduttua jo muutoinkin lähes saumattomaksi pariaksi. *Isännän turvallisuutta tuli vaalia päivin ja öin*, koira tuntui ajattelevan nukkuessaan toinen silmä auki.

Ennen Alfin sisälle noutamista miehelle tuli hirvittävä tarve katsella muita kassakaapin kätköissä olevia aarteita nyt kun sen ovi oli auki. Kaapin kätköissä ei ollut kovinkaan montaa esinettä, mutta ne vähäisetkin olivat hänelle sitäkin arvokkaampia. Koko esineistö oli isältä perittyä.

Ensimmäisenä hän näki pistoolin perän. Se lepäsi hyvin öljytynä metallisella hyllyllä pehmeän kankaan päällä. *Toisen maailmansodan aikainen Walther P-38, vieläkin täysin toimintakuntoisena.*

Sen vieressä muovisessa rasiassa oli Wehrmachtin pitkäaikaisen palveluksen kunniamerkkejä. Niitä oli enemmänkin, ja tärkeimmät niistä oli syvemmällä kaapin uumenissa omissa rasioissaan. Kaapin hyllyllä lepäsi myös eräs hyvin säilynyt hihamerkki. Sen pohjaväri oli punainen, ja sitä koristi valkoisella pohjalla oleva musta kulmikas logo.

Kenelläkään ei ollut mitään aavistusta siitä, että miehellä olisi hallussaan tällaista esineistöä, ei edes äidillä. Tämä oli ollut tietoinen

ainoastaan virallisesta perinnöstä, jossa heille, eli äidille ja pojalle oli jaettu edesmenneen varat ja muut omistukset.

Mutta isällä ja pojalla oli ollut omat salaisuutensa. Ne johtaisivat aina saksalaiseen isänsään saakka. Isä olikin kuolinvuoteellaan järjestänyt asiat niin, että heti kun poika muuttaisi omilleen, yksityinen kuriiri toimittaisi hänelle paketin. Isän poismenon jälkeen suvun juristit olivatkin nopeasti ottaneet yhteyttä ja ilmoittaneet, että mies saisi isänsä jättämän paketin heti kun tämän luota löytyisi murto- ja palovarma kassakaappi. Miehen ostettua talonsa, hän oli ensitöikseen asennuttanut sinne vaatimukset täyttävän kassakaapin. Kun tieto oli mennyt perille, paketti oli toimitettu ovelle parissa päivässä.

Isä oli aikoinaan huolellisesti pyyhkinyt pois jäljet, jotka olisivat voineet johtaa entiseen hirmuhallintoon. Suvun varat olivat lähtöisin toisen maailmansodan aikaisesta sotateollisuudesta, mutta kaikki toiminta ja omaisuus oli saatu vuosien varrella näyttämään täysin lailliselta liiketoiminnalta. Vain poika tiesi totuuden, ja tämä tulisi vaalimaan kuolleen isänsä salaisuutta viimeiseen asti. Asia oli valalla vannottu. Äiti puolestaan luuli vieläkin miesvainajansa olleen vain tavallinen hollantilainen varakas teollisuuspamppu, eikä hänellä ollut hajuakaan mistään saksalaisesta appivanhemmasta, miehensä päiväkirjoista, saati niistä karmeista muinaisjäännöksistä, jotka tämä oli pojalleen toimittanut vielä kuolemansakin jälkeen.

Mies katseli vielä hetken kirjan kanteen kirjoittamaansa nimeä Finn Julian De Vries. Sukunimi oli tullut isän puolelta, mutta se ei ollut hänen Suomessa käyttämänsä sukunimi. Hänen vanhempansa olivat aikoinaan yhteistuumin päättäneet antaa hänelle äidinpuolen suomalaisen sukunimen. Miehen virallinen nimi Suomessa kuului: Finn Julian Pekkonen, kutsumanimi Julian.

Tornio-Haaparanta -ylityspaikan toimittua eräänlaisena laukaisimena, olivat erilaiset maahanmuuttoa vastustavat ryhmittymät alkaneet koota joukkojaan yhteen. Nämä olivat onnistuneet siinä tällä kertaa melkoisen hyvin. Monenlaisia ihmisiä alkoi ilmestyä tähän ryhmittymään, ja kaikki tuntuivat mahtuvan mukaan kasvavaan joukkoon, niin vanhat kuin uudetkin tekijät.

Eri leirien henkilökemiat olivat aiemmin olleet kovalla koe-tuksella, kun ihmiset olivat kyseenalaistaneet rajusti toistensa mieli-piteitä ja ideologioita. Heidän toimintansakaan ei ollut aina ollut kovin hyvin organisoitua, joten siksi tämä monenkirjava joukko saattoi olla usein tukkanuottasilla ihan jo keskenäänkin. Mutta nyt heille oli löytynyt viimeinkin yhteinen nimittäjä, ja se oli alkanut vetämään heitä yhteen voimakkaan magneetin lailla. Oli alettu puhua haitallises-ta maahanmuutosta. Joten nyt, kuin ihmeen kaupalla, kaikki keskinäiset kahinat ja erimielisyydet oltiin onnistuttu pyyhkäisemään pois pöydältä miltei yhdellä käden heilautuksella. Kuin tyhjästä alettiin tarmokkaasti järjestämään suuria mielenosoituksia, joissa vastustettiin maahanmuuttoa kaikissa sen muodoissa. Ja nämä mielenosoitukset alkoivat hiljalleen kasvaa osallistujamääriltään toinen toistaan suuremmiksi. Onnistuneet tapahtumat antoivat järjestäjille uutta pontta, joten heidän tahtinsa vain kiihtyi.

Kaikki tapahtui valtaosin Helsingin ydinkeskustassa, joko eduskuntatalon edustalla tai sen välittömässä läheisyydessä. Mutta pian oltiin siirrytty jo kaupungin rajojen ulkopuolelle kuten esimerkiksi Vihtiin vastustamaan erästä vastaanottokeskusta, tai Itä-Keskukseen, jonne puolestaan oli asettunut jo valmiiksi paljon maahanmuuttajataustaisia ihmisiä. Näin sanomaa päästiin viemään myös suoraan heidän korviinsa.

Aika ajoin valtamediakin noteerasi joitain suurimpia mielenosoituksia. Niiden kiinnostus saattoi kuitenkin pääosaltaan johtua siitä, että näiden tapahtumien yhteydessä koettiin usein melko

rajujakin yhteenottoja eri ryhmittymien välillä. Tuolloin poliisi joutui puuttumaan peliin, ja sellainen kiinnosti aina lukijakuntaa.

Maahanmuuttokriittisten mielestä heidän tapahtumansa eivät saaneet kuitenkaan tarpeeksi palstatilaa valtamedioissa saadakseen juntattua omaa viestiään läpi kaikelle kansalle. Nämä keksivätkin alkaa perustamaan omia, niin kutsuttuja riippumattomia medioita, tai toiselta nimeltään kansalaismedioita. Sellaisen perustaminen oli hyvin helppoa ja väylä lähes jokaiseen kotiin ulkomaita myöten oli jo olemassa. Tuon väylän nimi oli YouTube.

Monenlaisia heidän ideologiaansa kannattavia YouTube-kanavia alkoikin pian syntyä kuin sieninä sateella. Kaikilla näillä oli vain yksi ja sama tarkoitus; kansalaismedioiden tuli kuvata jokainen mielenosoitus ja kansallismielinen tapahtuma liveinä parhaan mahdollisen näkyvyyden saamiseksi. Tapahtumiin tuli saapua aina paikalle voinnista tai säästä riippumatta ja kuvata kaikki suorana YouTubeen jokaisen saataville.

Erilaista kuvauskalustoa nähtiin. Toiset kuvasivat käsivaralla puhelimellaan, kun taas toiset olivat selvästikin käyttäneet kaikki liikenevät varansa hankkiakseen käyttöönsä mahdollisimman tasekasta kuvauskalustoa; oli pystyttävä tekemään mahdollisimman laadukasta kansalaisjournalismia. Kaikkien näiden videoiden tuli edesauttaa keräämään yhä uusia osallistujia tuleviin koitoksiin. Niissä heitä toivottiin, ja usein myös komennettiin saapumaan paikalle sankoin joukoin.

2

Erään kookkaan syrjäisen puutalon uumenista kumpusi äänestä ja raskasta metallimusiikkia. Mutta se ei häirinnyt ketään, sillä lähimpiin naapuritaloihin oli monta kilometriä matkaa. Kyseessä oli vanha maatila, jonka omisti kaksi tälläkin hetkellä talossa musisoivaa miestä. Nämä olivat aikoinaan perustaneet entiseen traktorihalliin autokorjaamon, jota pyörittivät nyt yhdessä. Suuren päärakennuksen he olivat jakaneet kahtia; sinne oli remontoitu kummallekin omat asunnot. Aikojen saatossa talon moninaiisiin tiloihin oli ilmestynyt myös täysikokoinen kuntosali, pieni äänitysstudio, sekä hyvin tilava musiikkihuone, josta kovaääninen raskas metallimusiikki raikui ulos tälläkin hetkellä rämisyttäen ikkunoita niin, että ne olivat haljeta.

Kaikki yhtyeen jäsenet olivat samaa ikäluokkaa ollen kolmissakymmenissä, ja he olivat aikoinaan tavanneet toisensa armeijassa. He olivat tupakavereita ja palvelus oli viety läpi rinta rinnan. Heidän yhtyeensä oli melkein päivälleen saman ikäinen kuin heidän armeijatoveruutensakin. Miehistönvaihdoksia ei ollut koskaan tehty, eikä sellaisia tehtäisikään. Ryhmän koostumus oli sinetöity verisiteellä. Se oli myös heidän yhtyeensä nimi: Blood Tie.

Yhtyeen täysin palkein karjutusta sanomasta ei välttämättä tarkkakorvaisempikaan kuulija olisi saanut selvää, mutta kappaleiden sanoitukset oli painettu kylläkin julkaistujen levyjen kansiin, joten sanottavaansa yhtye ei yrittänyt esitystavallaan piilotella: *Vain valkoisilla on merkitys*. Nelihenkinen Blood Tie oli saavuttanut omissa piireissään jo vanikkaa mainetta, ja muun muassa kommandopipoista

oli muodostunut yhtyeelle jo eräänlainen tavaramerkki. Bändi kävi mieluusti esiintymässä aina, kun jossain järjestettiin sen tyyppinen tilaisuus, jossa heidän musiikkiaan osattiin arvostaa ja jonne heidät tilattiin konsertoimaan. Mutta musiikilla ei tienannut. Päinvastoin, tässä tapauksessa se oli iso kuluerä laitehankintojen, tilojen remontoinnin sekä niiden ylläpidon vuoksi. Sitten tuli vielä asunnot ja kuntosali.

Kahden kaveruksen perustama autokorjaamo oli tuottanut kyllä sen verran, että he olivat tulleet juuri ja juuri toimeen elettyään vaatimattomasti ja tuhlailematta talon hankkimisen jälkeen. Luonnollisesti myös yhtyeen muut jäsenet olivat kantaneet kortensa kekoon, kun talon hankkimisen perusajatuksena oli ollutkin tilojen yhteiskäyttö.

Mutta nyt kaikkien neljän tilanne oli radikaalisti muuttumassa. Eräs hyvin luotettava tuttava ”piireistä” oli ottanut heihin yhteyttä ja kertonut, että hän tunsi erään rahamiehen, joka olisi tavatoman kiinnostunut yhteistyöstä heidän kanssaan. Yhteyttä ottanut menisi sadan prosentin takuuseen puhumastaan miehestä. Ja yhteistyö olisi kaikille kuulemma hyvin tuottavaa. Näin oli luvattu. Yhteistyölle tulisi olemaan kylläkin pari ehtoa, jotka tämän tuttavan mukaan olisi kuitenkin helppo täyttää. Ja tuotto tulisi perustumaan täysin siihen, kuinka pitkälle oltaisiin valmiita menemään. Siinä se. Lopusta pitäisi keskustella naamatusten. Soittaja toimisi itse yhteyshenkilönä.

Yhteydenoton jälkeen nelikko oli pitänyt pikaisen kokouksen ja päättänyt suostua tapaamiseen, vaikka tuo ehdotus olikin kuulostanut jotenkin hyhmäiseltä. Saatuaan tämän tiedon, yhteyshenkilö ilmoitti välittävänsä sen eteenpäin ja palaavansa pian asiaan.

Jo seuraavana iltana yhteyshenkilö ilmoitti, että tapaaminen pidettäisiin nelikon hallinnoiman syrjäisen talon parkkipaikalla tasan vuorokauden päästä, klo 20:00. Tapaamisen ehdot olivat yksinkertaiset: (a) Yhteyshenkilö ja toimeksiantaja saapuisivat paikalle tila-

autolla, ja kokous pidettäisiin tuon auton matkustamossa. (b) Sen varmistamiseksi, että puheita ei nauhoitettaisi, osallistujat pukeutuisivat pelkkiin alusvaatteisiin. (c) Toimeksiantaja peittäisi kasvonsa kommandopipolla salatakseen henkilöllisyytensä ja (d) häntä kutsutaisiin tästedes nimellä Mr. H. Ehtoihin suostuttiin, ja kokous sovittiin pidettäväksi ilmoitettuna ajankohtana ilmoitetussa paikassa.

Tarkalleen sovittuna aikana järeä musta Mercedes-Benz -merkkinen tila-auto kurvasi maatilan pihalle. Sen rekisterikilvet oli peitetty. Ja vaikka ulkona vallitsi jo hyvin syksyinen ja kylmä sää, maatalon ovesta astui ulos neljä rotevaa nuorta miestä pelkät urheilushortsit jalassaan. Nämä olivat siilitukkaisia ja ympäriinsä tatuoituja. Samalla kun miehet kävelivät kohti pysäköityä tila-autoa, sen liukuovi aukesi. Astuttuaan autoon miehet näkivät takaseinällä neljä vapaata tuolia. Niiden edessä oli hiukan tyhjää tilaa, ja niitä vastapäätä oli kaksi tuolia, joiden selkänojat olivat menosuuntaan päin. Niillä istuivat jo kommandopipoinen Mr. H, ja autoa hetkeä aiemmin ohjastanut yhteyshenkilö. Autoon saapuneet puolialastomat miehet tuntuivat hiukan hämmästyvän sitä, että myös Mr. H istui pelkät ohuet Capri-housut jalassaan. Huomion oli kiinnittänyt myös tämän silminnähden treenattu ylävartalo. Tatuointeja ei näkynyt, ainakaan paljaalla iholla. Myös yhteyshenkilö oli vähäpukeinen, mutta hän ei käyttänyt päätä peittävää pipoa. Jos kaikki autossa olijat olisivat pitäneet maskeja, miehet olisivat olleet kuin samasta puusta veistettyjä, tatuointeja lukuun ottamatta.

Kun nelihenkinen Blood Tie oli asettunut heille varatuille tuoleille, autossa vallitsi lyhyt seesteinen hetki, jolloin kaikki tuntuivat vain tarkkailevan toisiaan. Sitten auton ainoa kommandopipoinen sanoi: »Tasapuolisuuden ja yhteisen luottamuksen vuoksi.» Tämä oli selvästikin tarkoittanut huomautuksellaan omaa vaatetustaan. Ryhmä nyökkäsi tuolle kommentille niin samanaikaisesti, että se olisi voinut olla vaikka jonkinlainen nelipäinen hirviö.

Mr. H oli karhentanut ääntään samalla kun oli puhunut. Tämä ei varmastikaan halunnut tulla tunnistetuksi myöskään puheäänestään joskus myöhemmin. Mutta sitäkään vaaraa ei pitäisi olla, koska yhteyshenkilön oli tarkoitus ottaa kommunikaatio harteilleen jo heti tämän tapaamisen yhteydessä. Näin oli ilmoitettu, ja näin tapahtuikin.

Yhteyshenkilö tunnettiin nelikon keskuudessa nimellä Jacce. Miehet olivat jokseenkin samaa ikäluokkaa, joskin Jacce oli näitä muutaman vuoden vanhempi. Hän oli myös yksi ahkerimpia heidän alansa tapahtumajärjestäjiä, ja Blood Tien onneksi bändin vankkumaton fani. Miehet olivat yhdessä, keikkapaikkojen takahuoneissa ja muissa heidän tapahtumissaan laittaneet Suomen asiat kuntoon niin monet kerrat, että minkäänlaisia salaisuuksia heidän välillään ei ollut. Tästä, eli toimeksiantajan henkilöllisyydestä tulisi ensimmäinen. Asia oli päivänselvä.

Toimeksiantaja oli taannoin kertonut Jaccelle, että pian tarvittaisiin tyyppejä, jotka eivät juuri vaaroja kaihtaisi. Rahaa olisi luvassa, ja paljon. Tämän kuultuaan Jacce oli tiennyt heti minne soittaa.

Kansallismielisten tapahtumien osalta vuoden 2015 huipentuma nähtiin varmaankin itsenäisyyspäivänä kuudes joulukuuta, kun jo toistamiseen järjestettiin kulkue, jonka osallistujat kantoivat pitkiä soihtuja. Kulkueen oli järjestänyt eräs äärioikeistolaisuuteen viittaava yhdistys. Järjestäjät itse olivat sitä mieltä, että tapahtuma ei ollut lainkaan poliittinen, vaan tarkoituksena oli ainoastaan kunnioittaa aiempia sukupolvia laskemalla Hietaniemen hautausmaalla seppele sekä kynttilöitä sodissa kaatuneiden sankarivainajien kunniaksi. Tälle lausumalle löytyi vastakkainenkin mielipide. Oli hyvin tiedossa, että alkuperäisten järjestäjien joukossa oli erään tunnetun kansallissosialistisen liikkeen jäseniä.

Kirjassa seurataan erään Suomeen vuonna 2016 perustetun äärioikeistolaisen puolueen nousua ja tuhoa. Sen johtaja oli varakas mies, jonka kiinnostus politiikkaa kohtaan heräsi vuonna 2015 tapahtuneen pakolaistulvan jälkeen.

Mies vaikutti olevan hyvin avoin ja hyvätapainen, mutta pian osoittautui, että se kaikki oli vain pelkkää kulissia. Mies kantoi mukanaan myös salaisuutta, josta kukaan ei koskaan saisi päästä perille.

Asiat luistivatkin pitkään miehen suunnitelmien mukaan hänen edetessä tehtävänsä parissa, mutta lopulta kaikki alkoi kääntyä pääläelleen.

